

Prof L. Larson

Pacific Herold.

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 11

Parkland, Washington, 15de Mars 1901.

Ute Aarg.

Sjælens trøst og haab.

Er mit hjerte dybt bedrovet,
Et mig glæden al besvret,
Hør jeg ingen fred vaa jord!
Gud da sindet opab vender
Bud de trostens ord, han senber,
Op, hoor glæden evigt bor.

I Guds ord er fred at finde,
Saligheden har det inde,
Det har hvile i sit Ejendom,
Hvile for kedbosiet synder,
Som til Gud i bon sig vender,
Stoler lun paa Jesu dob.

Grib da, grib mit bange hjerte,
Trossten af din Frelsers smerte,
Dig i ordet rælles hem,
Da du har et haab i doben,
Tross og saa i stortse noben —
Snart slet himlen bli' till hjem.

Da gir Gud dig ørensrone,
Og du synge stal en tone
Ell hans pris, for ironen staar,
O, min sjæl, taenk hvilken glæde,
At hos Gud et ørens sebe
Du uverdig synder faar!

Da du glemme stal herer smerie,
Som saa ofte slar dit hjerte,
Hver gang du i synden saldt.
Da stal ingen taarer trille,
Sjælen da stal være stille;
Den sit maal, sin slaber sandt.

Dersor op min sjæl at hjæmpe,
Alle lyster maa du brempe,
Her paa jord du lutres maa.
Korset et jo Herrens merke,
Bud det vi blir til lampen stærke,
Det børres bør af Herrens saa.

Engel Olsen.

36. Esans Del og Besignelse.

I Maj. 27, 30—46.

Ta Ejan verdie tilbage fra Jagten
og brægte Huberen Wilder. Hjonte
Jas, hvad der var flest og blev over-
nuade forslæbet. Men Ejan blev

meget bedrovet og oploste et stort
Slagestræ, fordi at Jakob havde taget
den forstæbdes V. B. signelse. Derom
bemærker Hebreeribretet: "Han op-
naaede ingen Forandrings i V. Slutnin-
gen, idt han føgte den med G. Aad." Hebr. 12, 17. Det vil sige: Han
funde ikke bevoge sin Gader til at for-
andre Beslutningen, al hans Graab
og Von hjælp ham ikke. Det er et
Billede paa Syllernes Bob; de græber
og sulder ogsaa ofte bitterlig, men ille
over sine Synder, men over den Stadie,
som Synden har gjort dem, og de før-
ter sig tillsige op imod Gud og finder
dersor ingen Raade hos ham.

Jakob velsignede imi vistnok ogsaa
Esan og lovede ham jordiske Goder;
ved Sværdet skalde han nære sig, og
ved Sværdet skalde han ogsaa midler-
tidigt tilhjæmpe sig sin Frihed. Men
den egentlige Besignelse, der løb paa
Kristus, blev neglet Ejan. Jakob og
hans Sægt var og blev Forsettelsens
Værende, omendssom ogsaa mange af
Ejans Esterkomme, og senere hen
Ejan selv, troede Forsettelsen, som
Jakob havde, og blev ved denne Tro
salige. Der ser man, at Menneslene
ilfe kan omstøde Guds Dom. Gud
havde engang elset, udvalgt og velsig-
net Jakob. Og bemed blev det. Na-
degæverne og sit Kald fortryder Gud
ille. Den, som Gud velsigner, er og
bliver velsignet.

Endelig hører vi ogsaa, at Ejan
blev harm van Jakob for Besignelsens
Stylb og tænk paa at siaa ham ihjel,
og hvorledes Nebelta da besluttede at
beskytte sin Son og hjælpe ham til at
flygte til Karan, til sin Broders Hus.
Saaledes bliver Guds Ørn forfulgt
af Verdens Ørn, fordi de er Herrens
velsignede. Men Gud holder im
Haand over sine udvalgte.

Dr. Hilprecht's nylste Udgravnin- ger i Nippur.

(W. & C. Nov.)

Til Specioidenslabens og Oldlyt-

dighedens Seire i Slutningen af det
19. Jahrhundrede hører i en fremra-
ende Grad de i Sandhed storartede
Fremstmidt paa Assyriologiens Om-
raabe. Ved Georg Grotweds ud-
mærkede arbejde i Begyndelsen af det
forløbne Jahrhundrede, da han ihdede
den babylonisk-asyriske Mileskrift, der
havde været glemt i Jahrhundreder, blev
det aabnet Videnskaben et ganske nytt
Sprøgevraabe, som i Lobet af nogle
saal Etaar, satset være de rigtige Fund,
der er gravne op af Jordens Ejendom,
har gjort os kendte med en uendelig
rig Literatur.

Dokumenter lidt ester lidt bliver ihdede,
salder den ene Formodning ester den
anden af Bibellitterne sammen.
Havde vel en Renon troet, at stumme
Stene engang vilde træde op som
talende, "strigeude" Bibler til Velkrest-
te af det gamle Testamente histori-
ske Udsagn, der vilde tilintetgjøre
hans engang saa dristige Angreb paa
Bibelen?

Det er glædeligt, at de betydeligste
Fund i Babylonien i de sidste Aar er
blevne gjorte af en amerikansk Fors-
ningsexpedition under Ledelse af en
tysk-amerikaner lærde, Dr. H. Hilprecht.
Fra Maaret 1888 har en Expedition, der
er udsendt af Pennsylvania's Universitet,
i det sydlige Babylonien været fysselat
med systematiske udgravinger i Nip-
pur. Man har her uden tvil af gjort
med en af de ældste Byer i Verden,
for Nippur er bleven gjort til et med
det gamle Kalve, 1 Mos. 10. 10. Om-
endsligtvis de tidligere udgravinger i
Nippur leverede storartede Resultater,
saa overgaar dog de seneste Fund langt
alle de foregaaende i filosofisk, aræo-
logisk og historisk Betydning.

Af særligt Vigtighed er bernest
Opdagelsen af et stort Bibliotek fra
Tiden for Abram. Dette celgamle
Bibliotek blev fundet under hellige God
Jord og Grus. Omendsligtvis ester
Professor Hilprechts Sjøn blot henved
en Gemtebel af Stedet er blevet ud-
forsket, saa er det dog indtil nu alle-
rede fundne over 28,000 smaa Ver-
tavler. Det turde altsaa endnu være
et hundredst til et hundrede og femti
tusinde smaa Tavler i dette Bibliotek,
der er det ældste, som man nu kendte
til. For at grave alle disse ud behø-
ves det endnu flere Aars vedholdende
Arbeide. Disse smaa Tavlers Ind-
hold deler sig paa alle mulige Omtaa-
b. d. af den menneskelige Videns-
kab. Etter er det enest af Bibeltek-
nikerne ved vigtigste Fund. Etter
at den dobbelte Stedet, som i
Karrisfundet har ruget over Babyloni-
mens Henge med dore og stjorte Statuer,
er blevet brudt og de saa store glemte

Fortsat paa Side 4.

Helenas Familie.

(En Fortælling om Rom i det første Jahrhundrede.)

(Fortællelse.)

XXVIII.

Frithed.

„Jeg har sagt Dem,” sagde Tigellinus, „at jeg intet kan gjøre. De er ikke i min Magt. De maa gaa til Keiseren.”

„De vil ikke forstaa mig,” sagde Cineas lodt. „Har jeg ikke sagt, at jeg vil lovljøbe dem for enhver Pris?” Og han sagde stærkt Estertryl daa disse Ord. „Jeg er rig. Neen Deres Pris, og hvad De forlanger, vil jeg give.”

Et Sieblii funnde Tigellinus's Fine af Vengebejdighedens Ild, men han svarede straks: „De ved ikke, hvad De sier. Jeg eftir dem ikke; de er ikke Slaver, men Hanger. Selsom de var i min Magt, lunde jeg ikke sælge dem. Jeg maatte forhøre dem efter Loven, og hvis de var uskyldige, vilde jeg lade dem gaa fri.”

„Neen Deres Pris,” sagde Cineas fremdeles, uden at tage Hensyn til den and nu Ord. „Neen den. Vil Millioner sunne hjælpe dem?”

Tigellinus betragede Cineas et Djebl og slog dervaa Dinene ned. En stærk Kamv foregik i ham. Begjærligheden var stor. Millioner var ikke saa let vundue hver Dag. Men en størklere Følesse reiste sig; det var Hadets og Hævnstiens, og den overmandede den første. Det vilde være værd Millioner at knuse den Mand, som han havde saaledes. Maaske lunde omisider ogsaa alle disse Millioner blive hans, og medens Hævnstien blev tilfredsstillet, vilde ogsaa Gjærtigheden opnaa, hvad den ønskede.

Med saadanne Tørlæser og Tanter som disse rystede han paa Hovedet.

„Nei,” sagde han, „jeg har ingen Magt. Det er ikke en Vengeslag, der er en Lovens Sag.”

„Millioner!” sagde Cineas med stærkt Estertryl.

„Nol,” sagde Tigellinus, idet han reiste sig og prøvede at antage en værdig Mine. „De ved ikke, hvad De gør. De prøver at krene Loven ved at beskjille en Minister. Jeg kan ikke tillade Dem at fornærme mig ved saadanne vancende Forslag. Jeg har sagt Dem, at disse Hauger er i Lovens Hænder, og Loven maa have sin Gang.”

Cineas sagde intet mere. Han forstod temmelig vel Tigellinus's Bevæg-

grunde og saa, at alle Bestræbelser her var værre end ungtige. Idet et Ord mere trak han sig deraf tilbage.

Langsomt og bedrøvet forlod han Huset, grublende over, hvad han ellers kunde gjøre. Kunde han ikke benytte sin Rigdom paa en anden Maade? Kunde han ikke leie en Flot Bodehalse, sindet ud, hvor Fangerne var indespærrede og besrt dem? Bodehalsene lunde letterlig findes; Rom var fuldt af dem. Men der var mere at gjøre. Hvis han reddede Fangerne, hvad saa? Hvordan lunde de sig? Det var rigtignok Katakomberne, men de forekom ham næsten ligesaa ilde som Døden. Derefter kente han paa Nero. Kunde intet gjøres her? Skulde ikke Nero ville indromme ham denne første Begjæring, han nogensinde havde fremført for ham? Det var umuligt, at Nero lunde have nogen Interesse af denne Sag; det var aabenbart Tigellinus's Verk det hele. Nero vilde maaske i sin fuldkomne Ligegyldighed for Sagen indromme hans Begjæring. Dette førelsom ham nu som den eneste Udsel.

Saa faldt hans Tanter paa Labeo og hans Doll og hans vanvittige Kareri. Han var gaaet for at føge Nero; han havde maaske fundet ham og i sin Fortvilelse brugt sin Doll mod Keiseren som han havde truet med.

Førstret og ubestemt red han assled, men sandt omisider, at den korteste Maade at ende alle Tvil paa var straks at gaa lige til Keiseren. Han visste, at Tiven var losbar. Det lunde ikke blive værre end det var, men maaske bedre. Ja, han vilde gaa til Keiseren. Med denne Beslutning red han henimod Broen, der førte over Tiber til Battlanets Haver.

Da han kom i Nærheden af Broen, blev hans Opmærksomhed hendaraget til en Person, som kom gaaende over den højmod ham. Det var en forunderlig Figur, nædt i Kostume, der tilhørte Tjenere af det keiserlige Hus, men forestillede et Ildeende, der mindede om de nordlige Egnes Barberer. Nei, han kunde ikke tage seil af dette Ansigt; det maatte være Galdus!

— Og Galdus var det. Cineas slæsede melanist sin Hest og stirrede forbundet paa den kommandende, medens denne nærmeste sig med et besynderligt, trimphierende Smil paa sit Ansigt.

„Galdus!” raaabte Cineas.

„Glæd Dem!” udraabte den anden. „De er frelste!”

„Frelste!” ejentog Cineas. Han lunde ikke sige et Ord mere. En usige-

lig Følesse af Glæde strømmede igjen nem ham.

„Er det virkelig sandt?” udbrød han omisider. „Hvorledes er de frelste? Hvor er de, og hvad gør du her, og hvad betyder denne Dragt?”

Cineas vilde have udgydt sig i en hel Strom af saadanne Spørgsmaal, dersom Galdus ikke havde stanset ham.

„Det er farligt at staa og tale her,” lagde han. „Vi maa ikke assled, og det hertil. Vi have gjort Tiv i Nat, som vil bringe hele Rom til at jage efter os.”

„Keiseren?” sagde Cineas med dæmplet Stemme, tænkende paa Labeos Trusel.

„Jeg ved intet om ham. Vi have haft at gjøre med Mænd af en anden Sort. Men synes Dem, — sag mig! Jeg skal fortælle Dem, hvor de er, og hvad der er hændt.”

Med disse Ord ilede Galdus assled med lange Skridt, og Cineas vendte sin Hest og fulgte ham. Etet et Ord blev talst, førstend de var komne udenfor Byen, og da fortalte Galdus ham alt. Han fortalte, hvorledes han havde sat ester Soldaterne, og hvor des han havde sangen Heglo; han fortalte om sit Mode med Labeo, og hvorledes de havde besriet Fangerne, og endelig om, hvorledes han havde taget Hævn over Hegio. Midt i sin Glæde gæste Cineas ved at høre om en saadan Hævn. Han saa med Undren paa denne Mand, hvis Hængivenhed for Markus gjorde ham sm iom en Modet mod denne, men hvis Hævn og Hævn var saa frugtlig tilgæoverfor en Fiende.

„Hvor vil alt dette ende?” kente Cineas. Denne Bedrift havde ikke været en almindelig. Ved Fangernes Bestriele var der gjort Bold imod Statten, og til denne Hornærmesse var der endnu spillet en stærke Forbrydelse. Med saadanne Tanter naaede han ned Galdus Indgangen til Katakomberne, hvor de lå ned, og hvor Cineas gjenfandt de hjerte, som han havde troet var bestandig.

Et Par Dage holdt de sig ualle i Noder, og Martet var oplyst ved Glæden over at være i Sillerhed. Men snart, eftersom de havde sat sig mere ind i denne Sillerhed, begyndte en dyb Sorgmodighed at betage dem alle. Hvorledes lunde et saadant Liv som dette udholdes, og hvad var det værd?

Dit lunde være længe, og to saa svage Bæsener som Helena og Markus vilde ikke have andet end Døden for Linene. Cineas blev haablos i disse triste

Slygger, hvor de dødes Gravstæber saaes paa alle Sider. Han blev forvilet. Han besluttede at resitere sit Liv for at frelse dem, han elskede, om det var muligt. Hvorfor skulle han ikke gjøre det? Han hadde altid været sig bevidst, at han kunde øve nogen Indflydelse paa Nero. Hvorfor skulle han ikke provere den nu? Han besluttede at gjøre det.

Den tredje Dags Morgen forlod han i denne Hensigt Katakomberne. Nero var i Rom, og Cineas sandt ham i Paladset i Battlanet. Han traadte hjælt og med en privilegeret Persons Mine ind til Keiseren. Han var bestemt paa at voxe alt for at vinde, hvad han ønskede, om det var muligt. Ved sin Indtrædelse sandt han ogsaa Tigellinus her. Nero var netop kommen til Rom denne Morgen, og Tigellinus havde fortalt ham Historien om Fængslingen, om Fangernes Udfridelse og om Hegios hemmelighedsfulde Forbinden. Han vidste intet om, hvor han var blevet af. Nero saa opradt og vred ud og saa paa Cineas med et tilbevarslende Smil.

Cineas havde antaget den mest strælende og forniede Mine. Han havde opgjort i sit Sind til at gaa til blot Døden imøde, men at underlaeste sig enhver Odmygelse, nedværdige sig til enhver Art af Smigreri og opre hele sin Selvagelse, hvis han blot derved fandt en vnde Neross Gunst til Fordel for Helena og hendes Barn, og denne Beslutning dæbnede ham i alle Rettninger.

„Saa,” sagde Nero isti, „et du her tilsidst? Hvorfor har du ikke været her før?”

Cineas undskyldte sig med, at hans Talt og Finslelse havde forbudt ham at være paatrængende i en Tid, da Keiseren havde været i Fare og havde været optaget med at tænke paa sit Selvforsvar og at affrasste sine Flender. Han kunde ikke i en saadan Tid tænke paa at gjøre hvad paa Keiserens Opmærksomhed for de Bagateller, han havde at bryde ham, men han var kommen, saasnart han troede, Forholdene havde rettet sig en Smule.

Forts.

Vedens bemærket.

Gaber Hill betor den de Barnes hjem sendes herefter til E. O. Erdson, Menighedens Knæller, Isledetsot til O. T. Kruegel, Portland, Wash.

E. Larsen.

PACIFIC HEROLD,

Udgivet af
Pac. Luth. Univ. Ass'n.
udkommer hver
FREDAG.

REV. B. HARSTAD, Redaktör.
assisteret af
Rev. J. Johansen,
Rev. O. Holden,
Rev. M. Christenson.

Abonnements-Vilkaar:

Et Aar.....	50 Cts
Seks Maaneder.....	25 Cts
Sii Europa pr. Aar.....	75 Cts

Adresse: PARKLAND, WASH.

Merk:

Alt vedrørende Bladet sendes til Pacific Luth. University Ass'n., Parkland, Wash.

Glem ikke at sende Betaling. Send den højest i Money ordør eller i dag 50cts. i Guld i Brevet.

En eller To Cents Trækasser modtages også. Men Trækasser på 5 eller 10cts. kan vi ikke bruge.

Korte Meddelelser fra Stændinaviske Sættelser og Menigheder modtages med Tak.

Fortsat fra Side 1.

Bygningsplaner og andre Ting. Desværre bliver Thaulingen af en stor Del af disse Indskriften gjort meget besværlig derved, at de af solsortet Let bestaaende Tabler er blevne mere eller mindre beskadigede ved Jordbundens Flugtighed. I Året 2280 før Kristus blev dette Bibliotek ødelagt af Elamitterne under Kuder — Molhundi.

Nippur, hvor der var et Vel — Tempel, glemmer mangt et interessant Kapitel af længst forsvundne Tidens Historie. Henved 2800 Åar før Kristus bryggede Ur-Gur Templets store Taarn Imharsag. Dette Taarn, som fra Begyndelsen af tiltråd sig Arkæologernes Opmærksomhed, er det ældste terrasseformige Taarn, der hidtil er bekjendt. Det var bygget i Form af en Kvadrat, 500 fod langt, 400 fod bredt og havde tre Terrasser. Det lader sig se let kunne, hvilket i værdigt Indtryk denne hjemmekomme Ste: har midt i denne overmaade slabe Egn måtte have haft paa Orientalerne. Fra Tid til Tid blev Templet og Taarnet renoveret og udvidet, indtil endelig, omkring 700 Åar før Kristus, dets hele

Udsænde blev ødelæst og ødelæst ved værdige Tilhøgninger til Flosiene. Tidssænget har været et lortsformigt Udsænde. I de følgende År blev Templet ødelagt, og Jord og Guds dæller Stedet. Et Par hundrede senere begavt Nibirurs B. b. ere sine døde paa det Sted, hvor deres Forfædre havde tilbedet sine Guder.

Under Fundamentet, hvorpaa Ur-Gurtemplet står, er Levninger af et endnu ældre Tempel. En øte Bodhybere stoder man paa Sargon I. og Nardin Sins Årb. ider.

Den ældste Indskrift, som vi hidtil kender, er Lugalsagigis. Om ham beretter Indskriften, at han har hersket over hele Verden fra den vestlige Hærbogt til Middehavet henved 4500 før Kristus. Dette vilde være omkring 2500 før Abraham blev udledt fra Ur i Kadscea. Denne vigtige Indskrift indeholder 132 Linier, som Professor Hilprecht har sat sammen af 88 Brudstykker og næsten lige saa mange Baser.

Blandt de mange interessante Oldsager i det nederste Lag blev der opdaget et Alter af Teglsteine, 13 fod langt og 8 fod bredt. Det var dækket af et flere Tonners Lag af Øsgeralste. Endvidere fandtes der Kar af Bronze og Jern, pragtsindt arbejdede Terracotta-Baser og andre Gjenstande, der viser, at i Sarcons Tid stod Babylonien rimeligt paa det høje Kulturtrin.

For et Par Åar siden afslæbbede man opaa en hel Del af Bymuren, der var 26 fod bred. Ved denne Lejlighed fandt man den store Baport. Denne Kjendsgjerning, at Byen var omiden af en sådan vældig Mur tyder paa, at Nippur engang indtog en højt Stilling i politisk Henseende.

Af lige Vigt, hed som Opdagelsen af det gamle Bibliotek er Fundet af et gammelt Palads. Af dette blev den indlige Facade fuldstændig afslæbet, der skæller sig i en Længde af 600 fod. Dette Palads var to Etager højt og havde små vinduer næsten op under Loftet i Verrelserne. I Bygningens vestlige Fløj fandt man en storbygning Brond.

Ved Oprustningen af de øverste Lag af manganen Houg blev der fundne mange Driftsstat af Terrakotta med hebreiske Indskriften. Disse Kar er i Midten bemalte med en eller flere Dømoner, hvorum Indskriften løber spiralformigt. De blev brugte af Jøder, der boede paa Hengene i Nippur indtil omkring 700 Åar før Kristus. De var

sandsynligvis Esterskommere af dem, der blev sorte i Gangens lob, og som forsøgte at blive i denne Egn og senere kom under hebenst Indskriften.

I dette Jordlag blev der ogsaa fundet en vraglig Base af Sølv saa vel som flere hundrede Mynter i forskellig Tilstand. Af de mange Stein'gitster, der her blev udgravnede, aabnedes man henved 1000. I dem fandt man mange Juveler af Guld og Sølv: Armbaand, Finger- og Noseeringe, Søjler, Basler, Spænder og andre Smykker. I ei Gravsted fra den romerske Tid fandt man to diamantsformede Guldklypler, der var omkring fire Tommer lange, to Paadebaand af Guld, to tunge Guldspejder, som forestillet en Bjørn og besatte med Edelstene; i en Guldrosetter, en Ørering af Guld og en Snor af gyldne Perler.

Bed Siden af talrige andre Fund, fandt man fra den ældste Tid, er fundet af et lidet babylonisk arkæologisk Museum af Interesse. Sandsynligvis blev dette anlagt af en Prest paa Nobuels Tid, der var Belsazors Farer. En Terracottapotte fandt man nemlig 20 gamle Dokumenter. Disse har vist sig af stor Vigtighed ved Bestemmelsen af disse historiske Begivenheder, hvorum man hidtil har svævet i Mørkethed.

Det befejede Landet af de hidtil i Nippur gjorte Udgravninger har saa vidt overgaet alle Forventninger og kan i sit fulde Omfang næppe slettes højt nok. De vundne videnstabelige Resultater har vendt hele Verdens Opmørksomhed paa Pennsylvania Universitets Expedition og i Sædeledshed paa dens egenstabelige Ledet, Dr. Hilprecht. Denne vest-americanske Lærd har redet ud overstede og begejstret sine Landsmænd Erc. 3. 2.

Fra Luther Seminar.

Hjælpe Herold!

Det er tunge og sorgfulde Dage vi i den forløbne Uge har haft her ved Luth. Seminar.

Som de fleste af dine læsere vel altsædene har set af vores større norske Nyhedsblade, sit remstig i forrige Uge i af Seminalets høstestære Larere, Dr. Prof. Stub der interiørt Budslab fra Kristiania, Norge, at hans Hustru, Fru Valborg Stub løb livsfarligt svag desværre. Acene satte h in i sin Spædin, og hun var i tværs. Lukkender af Milde løb imellem, og her gik han knæget og træset af den Tanke,

at hans høje Hustru måske skulle faldes bort fra ham, uden at han endnu engang fandt saa gjenae hende, så ghenae et sidste Farvel eller saa følge hende til hendes sidste Hvilested i Gravens Bo. Allerede Dagen efter han havde modtaget det første Telegram, ladet der nok et. Det indeholdt blot disse to Ord: Farvel — Svar! men hører ikke meget læder ikke i dem. Et Par Dage gik saa hen i spændt Forventning: Skulde det blive som han frydede, eller ville Gud forunde dem endnu en Tid at saa dese Livets Sorger og Glæder sammen? Det sidste synes at skulle blive tilfældet; thi næste Telegram meldte, at Hr Stub var bedre. Men det var dog blot som et Mist i den mørke Sky, der suar tilsøde sig isjen. Et nyt Telegram, som antom Lørdag Morgen, meddelte ham nemlig, at der var intet Haab om Helsbredsle, og alle øde Sonn-dag Ettermiddag antom det endelige Telegram, der undrettede Prof. Stub om, at „Valborg er hos Gud.“

Den Kjærlighed hvormed Professor Stub er omfattet både af Medbrørere og Studenter gjorde, at enhver følte det smertelege Budslab som noget personligt — Prof. Stub's Sorg er deres Sorg, og det ved jeg, at mangen Bon blev den hvældt baaret frem for Warmhjertigheds, kjærligheds og Tros-venns Gud om at flytte, troste og staa d i hjæl Prof. Stub og hans Sonne bl i deres Sorg. En Glæde i Sorgen var den høje Forviøning, som jo også Telegrammet udtalte, at den henvetede ikke var gaen bort til Fortænkelighed, men til Hvorlænesthed, ikke til Lidelse, Sorg og Smerte, men til evig Glæde og Salighed.

Som bekjendt havde Prof. Stub bestemt sig til at flytte til Norge næste Sommer for vor Fremtiden at bo dersteds. Hans Hustru, som i flere Åar var været meget sygelig og af den Grund høede maatte reise hjem til Norge, oar nemlig af Lægegne og sine Stægtninger derhjemme paa det indstændigste blot frarørende at reise tilbage isjen til Amerika.

D i vilde jo have været ham usædig tungt at forlade Luth. Sem. og sin herværende Virksomhed; men paa den anden Side ansaa han det som sin Pligt at efterkomme, hvad han styrkte sine nærmeste. Gud lunde jo ogsaa ejemne i Norge havde vugt ham til sin Besignelse for sin Kirke. Med den påtænkle Flytning for dit ejerbæ Prof. Stub for en længere Tid siden

et lidet Landstykke nær Sjøtunen icke udensfor Kristiania og havde ogsaa haaret Opførelsen af et Hus paabegyndt derude. Og nu gik de to og glædebe sig til den Dag, da de fandt styrte ind i dette sit nye Hjem. Men Gud vilde det anderledes, og hans Vilje ved vi jo er den bedste; thi han har blot Kjærlighedstoner med os. Baagruppens omstalte Hjemreise indsendte Prof. Stub sin Resignation som Lærer ved Luth. Sem. Men skal voer høre Seminar derfor maasle miste ham? Jeg har ikke. Der er rigtignos tilføjeligt ham et usiglig suerteligt Tab; men verved er vel ogsaa Hovedguden for hans paatiente Flytning til Norge fjernet. Men Gud derved ikke vaa en sydlig og klar Maade har tilkende givet som sin naadige Vilje, at Prof. Stub fremdeles skal fortælle sin store og vigtige Gjerning iblandt os? Det ved jeg ogsaa, at der her ved Luther Seminar neppe findes en eneste en, som ikke af Hjertet ønsker og harber at saa maa blive Tilstædtet.

Men Sagen er Herrens, han raade ogsaa i dette.

Maa da Gud med sin rige Raade og Beskyttelse være med den hære Prof. Stub og i denne Sorgens Tid styrke og vedterlægge ham.

En venlig Hilsen til alle dine Vædere.

E. B.

***

P. S. Isolge senere Meddelesse vil Fru Stubs Begravelse finde Sted paa Lørdag (Ode d.) Her ved Seminariet vil der da blive afoholdt en Sorgegnadsstjense. Forelæsningerne vil naturligvis vaa den Dag blive indstillet.

Hamline, 6te Mars 1901.

E. B.

Fra Luther Seminar, Hamline, Minnesota.

Resolutioner i Anledning af Fru Stubs Død.

I Anledning af det tunge Slag, som har rammet vor hære Lærer Professor Stub og hans Familie ved en Hustrus og Moders Bortgang, har hans Elever, de teologiske Studenter ved Luther Seminar, satte følgende Resolutioner:

Den Kjærlighed og Hjælpelæsse, hvormed vi altid har omsattet Professor Stub, gjør os vi føler hans Sorg som vor Sorg, og det er os en Træng at vedtænde vor hjertelige Deltagelse med ham og hans Souner i denne tunge Udstillelse.

Og som vi føler de eterladtes Sorg som vor, saa deler vi også den Glæde, som de har i den sidste Fordisning, at den bortgangne er død i Troen paa sin Frelser og i detbare Haab, som de dertil kan have om et saligt Gjenstue. Den trofaste himmelle Fader, til højre de aldrig har holdt sig i Glæde såvelsom i Sorg, han lade dem også nu erføre den Trost, som alene han kan give, den Trost som følger af Troens Bevidsthed om, at han altid er os nær og selv giver os straff til at bære de Sorger og Savn, som han i sin Visdom legget paa os.

Vaa Studenterslæbets Begne,
Olaf Turmo.
C. M. Hallanger.
G. A. Sundby.

Et Lovste.

Nogle gamle Sjæfolk var en Stabel samlede om et Gjæste bord og fortalte hverandre sine Oplevninger og Eventyr. Alt gik fredelig og venslig til, sjælt Vinen slob temmelig rigt. Kun en eneste af de tilstede værende, Kaptein Suter, kunde ikke ved nogensomhelst Noden bevæges til at fylde sit Glas. Da nu Turen til at fortælle kom til ham, rettede han sig og sagde:

„Forat J., mine Kammerater, ikke skal holde mig for uvenlig, om jeg ikke gør Selstab med eder i at driste, vil jeg fortælle eder, hvordan jeg kom til denne Noholdenhed, som jeg fylbet min nuværende Stilling. Jeg kom meget ridsig til sjøs, og 16 Nat gammel holdt jeg mig allerede for en fuldbesat Sjælland. Dengang var jeg Dæsaltsut paa en Ostindieør. Vi vor 52 Mand ombord. Vi Dæsaltsut levede temmelig assundret fra de andre og havde også voet eget Skafferum. Vor Kaptein vilde det saa. Det var en øreljært, retklassen Mand, men ubanhjærlig streng, naar det gjaldt Tjenesten.

Saa unge vi var, havde mine Kammerater og jeg desværre allerede tilslagt os mange stemme Boner; men aller værst var det, at vi paa vores Mission havde lært at driste, og dertil benyttede vi enhver Lendlov, saa vi for det meste kom drukne ombord i sjæl. Da eneste Undtagelse gjorde Hans Klein, som aldrig lunde so maas til at nyde en Draade stærk Dril. Men derfor nød han også Kapteinens fulde Tillid; han havde ham meget om sig, tog ham ofte med sigiland og sætte ham ombord mangen nyttig Ting. Hans be-

nyttede troelig disse Fordeler, men vi hødede og misundte ham. Hans Formaninger og Bonner til os om dog al begyndte et andet Liv optog vi med han og fulgt og plagede ham hvor vi kunde. Han var alt taalmodig, men trak sig dog altid mere tilbage fra os.

Endelig fattede vi den djævlestte Bestintning at gjøre Hans bernset mod hans Vilje, og for sikkert at kunne udføre denne Plan opførte vi os en Tid, som temmelig venligt og hensynsholdt mod vor Kammerat.

Vort Slib lagde Tilbagevejen om Brasilien og saa 8 Dage i Rio de Janeiro. En Morgen gav Kapitænen os af os Vandløs hele Dagen.

Vi glædede os saameget mere, som vi nu havde vaa Anledning til at vide Kapitænen, at hans Vandling ville var bedre end vi andre. Hans havde lovet at spise Middag sammen med os. Da vilde Kristelsen give sig af sig selv, og vi tvilede ikke et Dækblad vaa, at hans vilde ligge under for den.

Trætte og suntne satte vi os tilbords, men da der blev bragt Vin, modstod Hans ikke alene vor Norden, men gjorde endog Mine til at forlade Bordet. Danskendte vort Kaseri ingen Grænser mere. Vi sjældte ham ud for en skinhellig Hyller, som kun vilde indhynne sig hos Kapitænen paa vor Befrieling. Et Dækblad steg Varmen op i Hans's Ansigt ved disse uretsærdige Bestyrkninger; men derpaa fattede han sig og sagde rolig og fast:

„Kammerater! som Sagerne maa staar, for jeg ikke længer tie med, hvad jeg ellers vilde have holdt hemmeligt. Min Historie er kort. Jeg har aldri vidst, hvad det var at eie et hyllelig Forældrehjem. Engang var min Far en brav, flittig Mand. Han blev en Slave af Drit, og fra den Stund levede min Mor og jeg i den bittere Nød og kunde hverken beslutte os mod Sunlt eller Kulde. Hvordan indenlig havde min Mor for sin nödfulige Mand, og ogsaa jeg forsøgte at bede. Da jeg blev større, maatte jeg gaa op til en elendige Klæder og ba' fodet i Sne og Frost. Nu, hvor ordt det gjorde mit, naar jeg saa andre Bonn paa min Alder, de klædte og re'nerede glæde sig i Livet! Særlig var deres Fædre brare, flittige, nægterne Føll, som enigen i min Far havde været.

Saa var jeg blevet otte Nat gammel. En meg i hold, starvfuld og tørnet ha de vi forgjøres ventet min Far hjem. Da Morgenen kom, sendte

Mor mig hen til Børghuset for at isse ham. Paa Venen berhen saa jeg i en Frost en Skistesse, som laa udstrakt, helt bedækket med Sne. Jeg nærmrede mig den og fjernede Sneen fra det livsdrogne Ansigt. Det var min Far, som laa der død!

Paa mit Raab om Hjælv kom to mænd fra Sjæppen og bar Liget hjem. Jeg kan ikke skildre for eber min Mors Hammer. Hullende fastede hun sig over Liget, som vilde hendes Kjærlighed bringe Varme og Liv ind i hans stive Hammer. Al Elendighed, som han havde tilføjet henbe i Livet, syntes i denne Stund glemt. De to mænd trak sig tilbage, og Mor vinkede mig hen til sig, forat jeg skulle knale ved Siden af Liget.

„Barnet mit,“ sagde hun, „du sjender Aarsagen til vor Hylle. Det gives ingen mere ædn og retklassen Mand, end din Far engang var; du ser, hvad det er blevet af ham. Saa lov nu for Guds Ansigt, lov mig, at du aldrig vil røre en Draabe af denne forærdelige Gili, som har styrket os i Elendighed!“

Jeg gab min Mor dette Lovste, og Gud ved, at jeg aldrig har brukt det. Efter min stallors Hads Begravelse funder vi ved Hjælv af nogle barmhjertige Naboer molhommelig slide Binteren igennem, og om Baaren kunde jeg allerede gjøre noget for min Mor. Endelig ful jeg Hyre, og nu bringer jeg hende regelmæssig nogle Binge, når jeg kommer fra Netten. Men ikke for alt Guld og Sølv i Verden vilde jeg bryde mit Lovste. Og nu er jeg sikker paa,“ endte han, „at J ikke mere vil overtale mig til at dreile.“

Med disse Ord gik Hans mod Døren; men en af os holde ham tilbage, og dybt bevæget sagde han: „Vent, Hons, gaa ikke bort alene! Jeg elsker din Mor som du din og vil gjøre hende ligesaa hyllelig. Hun skal ikke have nogen baarlig Son, og fra idag af lover jeg aldrig mere at drisse en Draabe.“

„Din Hånd, Hans!“ raahte vi nu alle, og idet vi slog Ring om ham, losede enhver af os at ville følge hans Eksempl. Vi lod os bringe Papir og Strivesager og opsatte nu en Kontalt, hvori vi forvæltede os i fuldstændigt Nohold hele vart Liv, og som vi nu alle undrerstrev. Da maa tilstaa, at det aldrig havde fulgt os saa hyllelige vort Lin.

Genimod Aften roede vi ombord. Med hoi mægti Ansigt ventede han

ABONNER PAA

PACIFIC HEROLD

—Blot 50 Cents om Aaret. Overskuddet gaar til Pacific
Lutheran University.—

Lutherst Pilgrim Hus

No. 8 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye Emigrantenfor Sammenkomst og Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere
og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmisjoner, træffes i Pilgrim-Hus og
naar Emigranterne bi med
Raad og Daad.

Holt, som kommer fra Vesten, tjører med Bell
Line Street Car lige til Døren.

Bøger tilsalgs.

.....

Synodens Salmebog. I Skindbind

8 65

" " med rødt Snit og forgylt Kors og Kalk

1 00

med rødt Snit og Albumsspænde

1 75

Synaodens nye, engelske Hymnbog, baade Tekst og Musik

75

Norske og engelske Bibelhisterier

25

Katekimer

15

Jössendals Billed ABC

15

Syno alberetninger, Pacific Distrik

25

Ny Testamenter

25

Spar Tid og send til os efter
disse Bøger.

Adresse

Pacific Lutheran University Ass'n
Parkland, Wn.

.....
P. E. Hofstad, "Skredder"
Færdiggjorte klæder paa Bestilling.

Alle slags Reparationer til rimelige Priser.

513 So. 11th Str.
Tacoma, Wash.

Abonner paa "Pacific Herold"
Kun 50c om Aaret.

Betalt for Herold.

Past. V. Koren, Decorah \$2.00
Ellen A. Sætran, Pelican Rapids .50
Louis G. Sten, Pelican Rapids .50
O. H. Opheim, Chrus 1.00
S. O. Steen, Clinton ..... .50
P. C. Brevis, Sacred Heart.... .50
Henrik Kloster, Silverton 2.00
Rev. N. Xavler, Saude ..... .50
N. Offordahl, Saude ..... .50
Mrs. Rev. Christensen, Parkland 1.00
James Halvorsen, Helena ..... .50
A. Jensen, Pretum ..... .75
Johan Kjelmo, Webster 1.00
Ole Iversen, Amherst 1.60
J. R. Vestul, Scandinavia.... .50
H. Nelson, Norway ..... .50
C. L. Ballstab, Manitowoc.... 1.50
Ellend Olson, Bremerhaven Norw .95
T. O. Grant, Kindred ..... .50
H. G. Homme, Granite Falls.. .25
Ole O. Finnes, " " .. .25

af norske og svenske familler. Under gudstjenesterne synges baade norske og svenske salmer; men omrent alle herrene læser sin katolikismus og Forstaaing paa engelst. Menigheden glæder sig til den dag, naar den skal faa sin egen Kirke. Maatte Herren lade sagen lykkes!

Kort.

Korset.

Korset er et lidet Træ,
Har saa vild en Skygge;
Der kan finde Ly og Læ
Alle de,
Gud maatte se
Mangle Træ og Trægge.

Findes der da hist og her
En, hvem Byrder trælle,
Kom lun hid til Korset nær,
Al saa hjær
Dig bliver der
Træet med dets Skygge.

Korset er et lidet Træ,
Har dog Frugt, som læger;
Alle Engle glæde le,
Naar de se,
Hvor Sjælens Ve
Med dets Frugt sig læger.

Korsets Frugt er Naadens Bub
Talt af Gud, den høje.
Kjæl og fro stav du det ud;
Gud, vor Gud
Med Naadens Bub
Læger Sjælens Møte.

Broder, kom da, mod mig der,
Der er Plads for begge.
Samles til den Vidnehaer,
Hvor han er,
Vor Herre tjær,
Amen du tillægger!

L. H.

Mittelse.

I No. 10 af Herold staar: Mrs. H. Reed, Bratsberg 50cts; skal være: Mrs. H. Nub.

Til Afbetaling paa Skolens Gjeld.

I hu Sæteren, Zumbrota, Minn. \$3.00
T. Larson,
Kasserer.

Fra Redmond.

Njære Herold:

Med stor glæde kan det meldes herfra, at det gaar fremad med vor lille menighed. Menigheden er incorporet under statens love og har valgt følgende embedsmænd: Formand, Pastor M. A. Christensen, Vice Formand og Sekretær, Kristian Stensland, Kasserer, Claus Andersen, Trustees, John Stensland, John Johnson og August Johnson. Paa sidste menighedsmøde blev det beslæmt at møde frem en dag og rydde tom til kirke og gravplads. Dette er nu gjort. Alle menighedens mænd foruden en del venner, som vjaa viste sin gode vilje, mødte frem og ryddede og indhegnede gravpladsen. Det er gjort forberedende skridt til at opføre en liden kirke. En subscription er optagen, som løver godt. Alle er enige i, at man ikke vil stift en cents gjeld. Kvindesforeningen har ogsaa en del penge paa listeunderen, som vil komme vel med. Menigheden bestaar

Alle, som sender os penge til at betale stat paa lotter med, maa opgive ntiagtig bestrievne af lotterne faa som lotterns nummer, samt hvilken "Block" og "Addition" de ligget.

Uden at vi saa disse oplysninger kan vi ikke være ansvarlige for om en fejl begaacs.

Mer!!

Abonneer paa "Herold" onliest
Kun 50cts om Aaret.

Puget Sound. Tea Co

IMPORTØRER

Wholesale og Retail Handlers

— i —

THE, KAFFE OG SPI-CERIER.

Stort Oplag af Kjøkkentøj.
128 Pacific Ave. Tacoma, Wn.

Parkland-Nyheder.

Baator M. Christensen var her forleden Dag pa Trælermøde.

***

Mrs. Simon Anderson var Aaben hændes Mandes Død varret ganske ugelegig.

***

Mr. Clausen, Stolens Mattebog, har også været temmelig dårlig, men er nu roff igjen.

***

Tacoma har nylig valgt sig Blads for det store Bibliothef, hvortil Deңlongen Carnegie har givet mange tusinde.

***

Mr. Aug. Wulffmann, som især grabuerede fra Stolen, har besøgt os. Han er hjemme nogle Dage fra sine Horreninger ved et stort Maaner i Kloster.

***

Viggo og Nage Jurgensen fra Wilbur, Wash., mødtes paa Hjemreisen sidste Mandag (då h.) ved Telegram til Spokane at deres Moder Mrs. Jemine Dorthea Jurgensen var afgaaet ved Døden samme Dags Morgen efter kun to Dages Sygeleje. Det var et haardt Slag for vores unge Venner ei at saa trykte deres hjerte Moders Hjælp til Hjælp eller at saa et eneste hjærligt Vill eller Hjælpedord.

L. M.

Til Eskimomissionens Venner.

Det løstet nu mod den Tid, da vor Missionær, Pastor Brevig, fan vente at høre fra sine Venner og Medarbejdere derhjemme. Provinzialitet afsaør fra San Francisco i midten af April, og der maa de Sager, vi vil hente, være med. Lad os derfor i en Tid ses vore Sager færdige og send dem saa til San Francisco in care of S. Foster & Co., eller lever dem til en til deres Pict til videre Bearbejdelse.

Pastor Christensen 1422—7th Ave., Seattle vil sikkert hævevaer taaer som ejer sejre for Fjendtlicke der fra Puget Sound.

Hjærr, lad os nu et mange Husomme disse vores hjerte Arbejdere lever oppe i det ugorstmidt, hole Nord, hvor de træver blandt de stættelsis omme Glæsler for at sprede Evangeliet. Hos blandt dem og bryde Livets Brød for

dem. Lad os børre dem frem for Gud i vore Hanner og Arbejde det bedste vi formaaer, saa vi kan hænde en hel Slump Klæder af fortjællig Slag. L. C. G.

Sømandens Veljendelje.

Bed et Bonnemøde i London fortalte en Sømand med oahne, fristte Unsigtskors jaalebes om sin Omvendelje:

Jeg blev overbevist til Herren paa en Reise. Jeg var gaaet alene ned i Ettersummet, nedbojet under Byrden af mine Sønder, fortællejet og børvende. Jeg følte mig nærmest Fortvilende under Grund. Jeg løbte mig ned paa knæ og bad om Raabe for Jesu Stold, ja, for Jesu Skjib. Og mehens jeg bad, kom Jesus til mig og talte sin salige Ord: „Vort iste forfært! Det er mig! Kom til mig!“ O, hvor velkommen han var! Det var intet Syn, ingen Drøm, men den fuldeste Værelighed. Det var Jesus selv, som skjent nyskuelig, kom til mig og var villig til at komme ombord paa mit Livs Skib, blive Dods ber og fillert og træt føre mig mellem alle Slipper og Elger til Havnen.

I ved, hvad vi Sømand har at gjøre, naar vi tager Dods ombord. Vi behjender dermed, at vi ikke selv formaaer at finde Veien og føre vojt Hartat. Vi maa overlade det i Dodsens Hænder og blot abidue, hvad han sker. Og nu er jeg uden frygt. Jeg har Janet Dods ombord, og han skal vel vide at føre mig trygt i Haven.

Saa kan vel Stormene rose og Bølgerne brude taerne sig op mod mit Livs Skib, jeg frugter dog ikke, thi min Dods hænder havandet saa godt. Snart skal han føre mig til det evige Livs R. R.

B. og Q.

Huslivet.

Som Huslivet begyndes, jaalebes vil det også gjerne fortælle. Den Stift og Orden, som i sin form af træmer ind, sætter sig snart fast og er vanstellig at røtte. Terror er da jo værtigst strål fra forste Stund af at give Huslivet den rette i liflige Stift og Orde og holde Verdenhaanden ude. Oprat ikke! Vent ikke! ... Til fristelig Husflid hører først og fremst at Huslivet helliges ved Guds Ord og Bon. Det figer sig selv, at Mal Jesu bo i Huset da maa han indbuds — der maa bedes —, og det Ord maa

bringes her, hvori han vil føges og sindes af os. Et Hus, hvori der ikke bedes, og hvor Guds Ord ikke bruges, kan umulig være en Sælg for Jesus; det er ikke et fristeligt Hus; hvort arbejdt og tilstillet det end kan gaa til der — Jesus har der ikke. Her er det nu ikke os, at Huset Lemmer løse Guds Ord og beber over for sig. Statuettes skilles Husflid blive ført i Herren og vejsignet af Herren, da man der beder og læser i Hjælpsbøk. Allene ved den hæles Bon og faller ”Kug af Ordet faar Jesus og hans Ord en højt Blads i Hjerter. Nu er det en Grundregel for ethvert ordentligt, berfort og saa for ethvert fristeligt Hus, at alt skal der se sammelegt og med Orden, hvor Ting paa sit Sted og til sin Tid; berfort maa da ogsaa den hæles Brug af Ordet og Bonnen have sin bestemte Tid. Med andre Ord: til ret tilstilling Husflid hører Husen dagt. ... Fra først af har det Haas fast som en Bon, at til bestemt Tid skal alt være stille i Huset, og alle Hjæls Lemmer være samlede til Andagt, saaandt de ei er syge eller traværende eller opagne med arbejds uopfældelige Fortæninger.

Dødsfald.

Parkland d. 11 Mars 1901.

Det besjendtjores herved for traværende Slogninge og Bonne, at der har behøjet Herren at berthalde fra dette til sit himmelleste Djem vor sjælle lille Son Norman Victorius i en Alder af 20 Maaneder og 9 Dage. Han indboet blidt og roligt Tirsdags Morgen Kloken 3 d. 26. Februar 1901, efter lun tre Dages Sygdom. Han blev b-gravet paa Parkland Misjonsheds Gravplads under stor Deltagelse den 1 Mars. Herren gav, Herren tog, Herrens Raum varre louet! Bellsignet vorre til Minde!

Hjærtelig Tak til Pastor Harstad, som talte i Kirken og red Bonnen Tak til alle hjerte Bonner for ebede hjælp og store Deltagelse. Hjærtelig Tak til de hjerte unge Venner, som kan godt til hæde deloptret Kirken og lille Victorius' Grav!

Mr. og Mrs. Olson.

Tak, hjerte lille Victorius, for de mange Gangs vi har leget sammen. Nu er du hjemme hos Jesus og synger Hammets Sang.

Din Bedstmoder

Mrs. Julie S. Johnson.

KRAABEL & ERICKSON

Dealers in
Groceries
Hardware
Patent Medicine etc.
School Books, Stationary Students supplies a speciality.

PARKLAND, - - - WASH.

Student- Supplies OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave. . . . Tacoma, Wash

VISSELL & EKBERG

Scandinavisk Boghandel.

Et stort Udbud af Scandanaviske Bøger og Tidsskrifter. Vi ere Agenter for Bøger udgivne af Universitær Publishing House, Decatur, Ga.

Bilates- og Daabsmæster altid paa Za er.

Specielle Priser til Sundagsstoler & Illustr. Blader.

1308 Pacific Ave.,

TACOMA, WASH.

H. V. ROBERTS,

Candlaegge.

Crown and Bridge Work a Speciality
Call and get prices.

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.

50 YEARS'
EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &c.
Anonym sending a sketch and description of your article or model, our Engineers will make a drawing, which we will print and publish in our patent office, and will issue a certificate of registration. Patent Office, Washington, D. C., receive special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely Illustrated weekly. Largest Circulation of any scientific journal. Terms, \$1 a year. Five months, \$1. Sold by all Booksellers.
MUNN & CO., 201 Broadway, New York
Branch Office, 617 F St., Washington, D. C.

S. SINLAND

Kontraktør & Bygmester
Udfører al Slags Snedkerar
beide.